

Στα γενέθλια της Ιωάννας.

Με την αδελφή του, Λέλια.

Στις πρώτες ευρωεκλογές που έγιναν τον Ιούνιο του 2004, ο Ιωάννης Κασουλίδης εξασφάλισε τις περισσότερες ψήφους.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΟΥΛΙΔΗΣ

Με τα οράματα του Μάη του '68

> Επέλεξε την ιατρική αλλά τον κέρδισε το πάθος για την πολιτική

ΤΗΣ ΑΝΤΙΦΩΝΗΣ ΣΟΛΩΜΩΝΙΔΟΥ
ΔΡΟΥΣΙΩΤΟΥ

Το δεύτερο παιδί του Γλαύκου και της Ήβης Κασουλίδη, γεννήθηκε στις 10 Αυγούστου του 1948 και δεν μεγάλωσε σε κανονικό σπίτι, αλλά σε...κοινόβιο, όπως συνιθίζει να λέει. Το κοινόβιο δεν ήταν άλλο από τη γυναικολογική κλινική του πατέρα του. Αυτό ήταν το σπίτι του, μεγαλωμένος σ' ένα περιβάλλον, με ανάμικτο το προσωπικό της κλινικής, με τους ασθενείς και τους συγγενείς τους. Ο ίδιος πιστεύει ότι το γεγονός αυτό, ότι δηλαδή μεγάλωσε σε μια κλινική με πολύ κόσμο, τον έκανε και τον κάνει να αισθάνεται πολύ άνετα με τους ανθρώπους. Εκείνος που τον επηρέαζε περισσότερο ήταν ο πατέρας του. «Τα λόγια του για μένα ήταν σαν το ευαγγέλιο, μου έλεγε να μη νιώθω ποτέ για κανένα συνάνθρωπό μου, είτε ανωτερότητα είτε κατωτερότητα», λέει ο ίδιος.

Μικρός θυμάται την περίοδο του αγώνα της ΕΟΚΑ και του έκανε εντύπωση το κέρφιο. Δημοτικό σχολείο πήγε στο Ελένιο, που τότε ήταν αρρεναγωγείο. Δεν ήταν άριστος μαθητής, ούτε όμως και κακός. «Ήμουν ευσυνειδητός μαθητής. Δεν ένιωθα καλά να πάω στο σχολείο εντελώς αδιάβαστος». Γυμνάσιο πήγε Κεντρικό Παγκύπριο και οι συμμαθητές του τον περιγράφουν ως το πειραχτήρι της παρέας, γνωστός για τα αστεία και τις πλάκες του. Την περίοδο εκείνη στην Κύπρο επικρατούσε πολιτική αστάθεια, ήταν δύσκολα χρόνια. Είχε εκδηλωθεί η τουρκική ανταρσία, ένα τεράστιο κύμα μαθητικών διαδηλώσεων ξεσπούσε συνεχώς, με το σύνθημα της Ένωσης με την Ελλάδα να επα-

νέρεται στο προσκήνιο. Σε όλες αυτές τις διαδηλώσεις ο Γιαννάκης δήλωνε «παρών». Τελειώνοντας το γυμνάσιο υπηρέτησε στρατιωτική θητεία και έφυγε για σπουδές. Επιθυμία του ήταν να γίνει δικηγόρος. Το πείραμα ότι θα έπρεπε να συνεχίσει το επάγγελμα του πατέρα του, ώστε να συνεχίσει τη λειτουργία της κλινικής, ήταν αρκετά πειστικό. Στην πορεία όμως συνειδητοποίησε ότι δεν ήταν για χειρουργεία και τέτοια πράγματα. Η ασθένεια της γιαγιάς του, που τόσο αγαπούσε, τον οδήγησε στον κλάδο της γεροντολογίας. Ακόμη όμως εξακολουθεί να τον κυνηγά η ανεκπλήρωτη επιθυμία να σπουδάσει νομικά ή πολιτικές επιστήμες.

Για σπουδές επρόκειτο να πάει στην Ελλάδα, δύο άνθρωποι όμως, ο καθηγητής του των γαλλικών και ο τότε μορφωτικός ακόλουθος της Γαλλικής πρεσβείας Ροζέ Μιλιέξ, είχαν μια άλλη πρόταση για τον ίδιο και μερικούς φίλους του: Να πάει στη Γαλλία. Εται κι έγινε. Προορισμός η Λυών. «Ξεκινήσαμε μόνοι, με μια βαλίτσα στο χέρι, χωρίς τη συνοδεία των γονιών, διαβάσαμε κάτι οδηγούς για το τι έπρεπε να κάνουμε και τα βρήκαμε». Κύπριοι στη Λυών τότε ήταν μόνο τρεις -τέσσερις. Ο Μάης του '68 τούς βρίσκει στη Γαλλία και ζουν μοναδικές εμπειρίες, παντοτινά χαραγμένες στη μνήμη. «Επικρατούσε ένας αέρας επανάστασης της νέας γενιάς και ιδιαίτερα των φοιτητών, μια έκφραση δυσφορίας της κοινωνίας απέναντι στα κακώς κείμενα. Άφησε κάποιες αλλαγές στο τέλος, μια πιο δημοκρατική διαβίωση στο πανεπιστήμιο και στον τρόπο λειτουργίας τους. Αυτό το κίνημα και η γενική παναπεργία που ακολούθησε, οδήγησε την εκλογή του κόμματος του στρατηγού Ντεκώλ με επικεφαλής τον George Pompidou με μια συντριπτική πλειοψηφία».

«Δεν θέλω να ρυμουλκθώ»

«Τίποτα δεν βρήκα έτοιμο, χρειάστηκε σκληρή δουλειά και διάβασμα. Μου αρέσει να είμαι ιδιαίτερα ενήμερος για να μπορώ να συζητώ με τους συνεργάτες μου. Δεν θέλω να καθοδηγηθώ ή να ρυμουλκθώ, γι' αυτό θέλω να διαβάζω, αλλά δεν είμαι από εκείνους που κάνουν του κεφαλιού τους. Εμπιστεύομαι τους ανθρώπους, μέχρι βαθμού που καταντά ελάττωμα καμιά φορά».

Το «Μίνι» που...
οδήγησε στην Ερμ

ΟΙ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ Κασουλίδης ήταν αεικίνητος. Πρωτοστάτησε στην οργάνωση των Κυπρίων φοιτητών, με πρωταρχικό στόχο την υπογραφή συμφωνίας μεταξύ Κύπρου και Γαλλίας για την παροχή δωρεάν ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης στους φοιτητές. Μετά από έντονη προσπάθεια ο πρώτος στόχος επιτεύχθηκε. Ένας στόχος που στάθηκε και η αφορμή για τη γνωριμία του με την Έρμ, μετέπειτα σύζυγό του. Η Έρμ σπούδαζε ιατρική στο Μομπελιέ. Συγκαλέσαμε από διάφορες πόλεις της Γαλλίας μια συνέλευση για να οργανώσουμε την Ομοσπονδία των Φοιτητικών Ενώσεων, μια από τους εκπροσώπους ήταν η Έρμ. «Γνωριστήκαμε όταν ο Γιαννάκης αποφάσισε να οργώσει κυριολεκτικά τη Γαλλία, με ένα αυτοκίνητο "μίνι", για να βρει τους Κύπριους φοιτητές να τους εντοπίσει να τους οργανώσει», θυμάται εκείνη. Έτσι, μια σχέση άρχισε να δημιουργείται και κατέληξε σε γάμο, ο οποίος τελέστηκε στις 19 Ιανουαρίου 1975, στην Κύπρο, όπου ήταν ανοικτές οι πилιγές από την καταστροφή του πραξικοπήματος και της εισβολής. «Ο κόσμος τότε δεν ήταν για γιορτάζει γάμους. Εμείς είχαμε προηγουμένως αρραβωνιαστεί και έκανα στο Μομπελιέ τον εβδομάδο χρόνο των σπουδών μου. Έπρεπε τότε να παντρευτούμε διότι μετά θα προχωρούσαμε για την ειδικότητα. Η Έρμ έμεινε στο Παρίσι και εγώ πήγα στο Λονδίνο. Βρισκόμασταν στις διακοπές και Σαββατοκύριακα». Καρπός του γάμου, η μοναχοκόρη τους, Ιωάννα.

Βάπτισμα του πυρός σε κυβερνητική θέση

ΜΕΤΑ την ολοκλήρωση των σπουδών του το 1982, επιστρέφει στην Κύπρο και ανοίγει το ιατρείο του, δίπλα από την κλινική του πατέρα του. Παράλληλα, εντείνει την πολιτική του δράση μέσα από τη νεολαία του ΔΗΣΥ, της οποίας διετέλεσε πρόεδρος από το 1990 μέχρι το 1993. «Οι τότε έκανα το έκανα με την καρδιά μου, όχι από καθήκον. Το συναπάντημά μου με τη νεολαία ήταν για μένα μια ευχαρίστηση. Κατάλαβαν τα παιδιά ότι είχα έναν άνθρωπο που δεν ερχόταν για να επιτελέσει ένα καθήκον και να το χρησιμοποιήσει για να πείσει πέρα» λέει. Στις βουλευτικές του 1991 κερδίζει μια θέση στα έδρανα του νομοθετικού σώματος και δύο χρόνια αργότερα, ο Γλαύκος Κληρίδης εκλέγεται στην Προεδρία της Δημοκρατίας και ζητεί από τον Ιωάννη Κασουλίδη να συμμετέχει στην πρώτη κυβέρνηση του Δημοκρατικού Συναγερμού. Όταν βολιδοσκοπήθηκε, η πρώτη αντίδρασή του ήταν αρνητική. Δεν ήθελε να εγκαταλείψει τη Βουλή για να γίνει υπουργός. Όταν η πρόταση έγινε για τη θέση του κυβερνητικού εκπροσώπου, ο Γιαννάκης Κασουλίδης θεωρεί ότι ήταν μια πρόκληση για τον ίδιο. Και δέχθηκε. Βούτηξε στα βαθιά και κολύμπησε. Δύσκολες στιγμές υπήρξαν πολλές. «Όμως η πιο δύσκολη για μένα περίοδος ήταν τότε που οργιάζαν οι φατρίες και το οργανωμένο έγκλημα και ήταν μια σαφής αδυναμία της Αστυνομίας να το αντιμετωπίσει. Αυτό ήταν για μένα ένας εφιάλτης. Τα αρνητικά δημοσιεύματα και σχόλια στην αρχή με ενόχλησαν πολύ. Με εκείνους που είχα πολύ θάρρος μιλούσα λεγόντάς τους το τι με ενόχλησε, ποτέ σε ανωτέρους τους. Όταν δεν έχω το θάρρος του δημοσιογράφου, διατηρώ κάποιο βαθμό της προσωπικής μου περηφάνιας. Ποτέ μου δεν έχω χαλάσει τις σχέσεις μου με κανένα άτομο».

Η απόφαση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της Κοπεγχάγης, τον Δεκέμβριο του 2002, για την ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε., υπήρξε η κορυφαία στιγμή για τον Ι. Κασουλίδη. Ήταν το αίσιο τέλος μιας μεγάλης προσπάθειας, σε ιδιαίτερα δύσκολες συνθήκες, υπό ασφυκτικές πιέσεις για λύση του Κυπριακού.

Με την αφίσα του

Τσε στο δωμάτιο

«Δεν θεωρώ τον εαυτό μου δεξιό, ασφαλώς δεν είμαι αριστερός, δεν δέχομαι τον όρο του κεντρώου στις ιδεολογίες. Είμαι άνθρωπος φιλελευθέρων απόψεων και ιδεών, με πίστη στην ανάγκη της κοινωνικής συνοχής. Τι φοιτητική εποχή είχα τον Τσε Ικεβέρα στο δωμάτιό μου και ασκολούμουν με τις επαναστάσεις στις χώρες της Λατινικής Αμερικής. Στη Βρετανία ήμουν υποστηρικτής του Εργατικού Κόμματος. Εκ φύσεως είμαι άνθρωπος μετριπαθών ιδεών και δεν πιστεύω ότι τα προβλήματα της σύγχρονης εποχής λύνονται με τις ιδεολογίες της δεξιάς και της αριστεράς, που βάζουν πλαίσια και κλιση και δεν επιτρέπουν την προσαρμογή στις προκλήσεις της νέας εποχής».

Επικεφαλής της εξωτερικής πολιτικής

Η ΘΗΤΕΙΑ του στο καίριο αλλά και καυτό πόστο του κυβερνητικού εκπροσώπου ήταν επιτυχής. Έτσι, επόμενο δημόσιο αξίωμα ήταν το χαρτοφυλάκιο του υπουργείου Εξωτερικών, τον Απρίλιο του 1997, σε μια ιδιαίτερα δύσκολη περίοδο. Στην ατζέντα υπήρχαν μείζονα ζητήματα, με κορυφαίο βεβαίως το Κυπριακό και την ενταξιακή πορεία της Κύπρου. «Έπρεπε τότε να δημιουργηθεί νέα εξωτερική πολιτική που να παντρέψει την παρου-

σία μας σε αυτό το γεωγραφικό χώρο, την προηγούμενη πολιτική μας στο χώρο των Αδεσμεύτων, με τη νέα πολιτική του ευρωπαϊκού προσανατολισμού. Εδώ παίζει ρόλο η προσωπική επαφή με τα άτομα σε συγκεκριμένα πόστα. Δεν νομίζω ότι αν δεν είχα τις γνωριμίες που έχω, θα σκεφτόταν κανείς από εμάς για να βοηθήσουμε στον τερματισμό της πολιορκίας του Ναού της Γεννήσεως. Με την ενέρ-

γεία μας αυτή, μέσα σε μια μέρα έγινε τεράστια αλλαγή για την εικόνα της Κύπρου σε πάρα πολλές χώρες της Ευρώπης, κάτι το οποίο δεν κατορθώσαν αγώνες, διαφωτίσεις και προπαγάνδες». Στο Υπουργικό αξίωμα, ο Γιαννάκης Κασουλίδης ηγήθηκε της μεγάλης διπλωματικής προσπάθειας για έναρξη, διεξαγωγή και ολοκλήρωση των διαδικασιών ένταξης της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση.